

Ας ανοίξουμε πανιά

Η τροπολογία που αλλάζει πολλά στην απασχόληση των Ελλήνων ναυτικών πέρασε «νύχτα», κατακαλόκαιρο, ύστερα από «συζήτηση» και καθήλωση ετών. Αλλάγες στην ανάδειξη των διοικήσεων της ΠΝΟ και των ναυτεργατικών οργανώσεων, άρση της προβλεπόμενης οργανικής σύνθεσης με Έλληνα πλοίαρχο, «ενίσχυση της απασχόλησης» με μισθολογική μείωση για κατώτερα πηληρώματα και όχι μόνο. Μια ψύχραιμη, καθορο-αίρετη, αλλά και προσεκτική ανάγνωση των νέων διατάξεων

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΤΙΓΚΟΣ
Crew & Marine Manager

Ο Έλληνας είμαστε λίγο πολύ της γκρίνιας. Εκ φύσεως. Είναι στο «αίμα» μας, στο DNA μας να εκφράζουμε το παράπονό μας για κάτι που μας ενοχλεί, ή που νομίζουμε πως μας ενοχλεί, ή τέλος πάντων έτσι, χωρίς να υπάρχει λόγος. Απλά επειδή το έχουμε ανάγκη. Κάτι τέτοιο διαίσθανομαι πως συμβαίνει τους τελευταίους μήνες και στο χώρο μας. Ξαφνικά άρχισε να ενοχλεί η ΠΝΟ, η οποία βασικά συνεχίζει απλώς να κάνει ό,τι έκανε (ή δεν έκανε) τόσα χρόνια. Για άλλους πολλά και για άλλους τίποτα. Κάποιοι εκφράζουν παράπονα για την ΠΕΠΕΝ, υποστηρίζοντας πως πρώτα κάτι γινόταν διαφορετικά, ενώ τώρα γίνεται έτσι, αλλά έπρεπε να είναι αλλιώς κ.λπ. Ενοχλεί η κυβέρνηση, καθώς οι κινήσεις της επηρεάζουν αρνητικά κάποιους, ενώ η προηγούμενη κυβέρνηση, για την οποία επίσης κάποιος έκανε πά-λι παράπονα, λειτουργούσε διαφορετικά, που τότε δεν ήταν σωστό, αλλά τώρα είναι. Ασυναρτησίες. Ασυναρτησίες, όμως, που δυστυχώς είναι η βάση σε διάφορες συζητήσεις. Σε συζητήσεις οι οποίες καταλήγουν σε αποφάσεις. Σε αποφάσεις οι οποίες επηρεάζουν τη ζωή των ανθρώπων της ναυτιλίας. Υπερβολικές απόψεις, χάσμα θέσεων, νοοτροπίες μιας άλλης εποχής. Όπως συμβαίνει και στη ζωή μας, από τη μέρα που αρχίζουμε να κατανοούμε τον κόσμο έχουμε την ανάγκη όχι απλά να ανήκουμε κάπου, αλλά να προσπαθούμε να αποδείξουμε

πως μόνο εμείς έχουμε θέση ορθόδοξη, σωστή. Αλλάθαστη. Για παράδειγμα, «πρέπει» να υποστηρίζουμε μια ομάδα και είμαστε διατεθειμένοι να τσακωθούμε έντονα με τον «αντίπαλο». «Πρέπει» να υποστηρίζουμε ένα κόμμα. Επίσης έντονα. Μια θρησκεία. Μια απόφαση σ' ένα δημοψήφισμα (2015) που μπορεί να χωρίσει μια χώρα στα δύο. Ακόμα και τώρα, εν μέσω πανδημίας, πρέπει να διαλέξουμε αν υπάρχει κορονοϊός, αν υπάρχει συνωμοσία κ.ο.κ. και ανάλογα να συμπεριφερθούμε στον απέναντί μας.

Κάπως έτσι φαίνεται πως συνέβη και με τον περιβόητο νόμο –για όσους το γνωρίζουν. Και λέω «για όσους το γνωρίζουν», γιατί είναι αλήθεια πως στους περισσότερους έγινε γνωστό την επομένη της υπογραφής. Κάποια στιγμή, λοιπόν, κατακαλόκαιρο (31 Ιουλίου 2020) βγαίνει το ΦΕΚ, τεύχος Α', αριθμός φύλλου 148, με τίτλο: «Φορολογικές παρεμβάσεις για την ενίσχυση της αναπτυξιακής διαδικασίας της ελληνικής οικονομίας, ενσωμάτωση στην ελληνική νομοθεσία των Οδηγιών (ΕΕ) 2017/1852, (ΕΕ) 2018/822, (ΕΕ) 2020/876, (ΕΕ) 2016/1164, (ΕΕ) 2018/1910 και (ΕΕ) 2019/475, συνεισφορά Δημοσίου για την αποπληρωμή δανείων πτηγμένων δανειοληπτών λόγω των δυσμενών συνεπειών της νόσου Covid-19 και άλλες διατάξεις». Στις «άλλες διατάξεις» υπάρχουν ένα δυο πράγματα που αφορούν τη ναυτιλία. Και τον Έλληνα ναυτικό. Άρα, και τον Έλληνα που εργάζεται σε οποιονδήποτε τομέα της ναυτιλίας. ➤